

taget et Andragende fra Lærerinder om Oprettelse af Statseminarier for Kvinder under lige Vilkaar med de Seminarier, som findes for Mænd.

Disse to Andragender ville blive tilstillede Udvalget for Andragender.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Lønninger m. m. ved Statsanstalten for Livsforsikring.

Paa Formandens Forslag valgtes: *Blem, Mølgaard-Nielsen, H. Madsen, Ovesen, Guldbrandsen, Markvorsen, Nielsen-Grøn, Carl Hansen (Præstø A. 5. V.), Sigvald Olsen, Chr. Rasmussen, H. Nielsen, Valdemar Olsen, Poul Christensen, Parkov og H. L. Jørgensen.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om yderligere Overtagelse af Garanti for forskellige Bankers Kreditorer af en bestemt Art.

Forhandlingen genoptoges.

Zahle: Jeg vil tillade mig at forudskikke for mit Foredrag en Bemærkning, som jeg tillægger nogen Betydning, og som er overensstemmende med den Bemærkning, hvormed det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) i Gaar begyndte sit Foredrag. Han begyndte med overfor de Udtalelser, der fremkom fra to tidligere Talere, at paapege en Fejltagelse. Det er en Fejltagelse, naar man siger, at Bankgarantien blev stiftet for at yde et økonomisk Tilskud til Sparerne i Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Det var ikke af den Grund, man gik til at give Statsgarantien for disse Banker. Grunden dertil var, at man vilde standse en Panik, som kunde bevirke og delvis havde bevirket *run* mod disse Banker, saaledes at de ikke kunde opfylde deres Forpligtelser straks. Men man gik almindelig ud fra, at selv om hele Aktiekapitalen i disse to Banker maatte gaa tabt, vilde der dog intet Tab blive for Sparerne. Det var derfor kun en Panik, man vilde modarbejde, det var ikke Meningen at give Sparerne et økonomisk Tilskud. Foruden at man direkte vilde imødegaa denne Panik, vilde man

ogsaa ved Statsgarantien hindre, at Panikken fik den Konsekvens, at vor Kredit paa de udenlandske Pengemarkeder blev ødelagt. Disse to Formaal havde Staten med at tiltræde Bankgarantien og ikke andre. Det fremgaar tydeligt af de Udtalelser, som fremkom fra alle Sider her i Rigsdagen, den Gang Forhandlingerne var fremme om Stiftelsen af Bankgarantien.

En anden Sag er, at det nu har vist sig, at disse Banker ikke var solvente, ikke en Gang i den Forstand, at de kunde betale Sparerne fuldt ud, naar Aktiekapitalen var gaaet tabt; i hvert Fald for den enes Vedkommende. Den Forventning, vi den Gang havde, er desto værre bleven skuffet. Men Forventningen om, at disse Banker skulde være solvente, havde vi. Det fremgaar ogsaa af Motiverne til det foreliggende Lovforslag, at man anerkendte dette. I Motiverne siger den højtærede Finansminister, at den Opfattelse laa ikke Rigsdagen fjernt, at man kunde komme til at betale noget i Anledning af Bankgarantien. Det er et meget vagt Udtryk. Man kan vel altid sige, naar en privat Mand paatager sig en Kautionsforpligtelse for en anden, at selv om han føler sig overbevist om, at denne anden er solvent, bør den Opfattelse ikke ligge ham som forstandig Forretningsmand fjern, at han vil kunne komme til at udrede noget i Anledning af denne Kautionsforpligtelse, og han har at lade være med at beklage sig derover, hvis han kommer til det. Man maa tage Konsekvenserne af sine Dispositioner, og saaledes maa vi ogsaa for Statens Vedkommende tage Konsekvenserne. Nu da det viser sig, at Detailhandlerbanken mod den Forventning, vi havde i Fjor, er insolvent, maa vi betale den Part af Tabet, som kommer til at paahvile Staten efter en rigtig Opgørelse. Men vor Forudsætning, da vi gik ind til det, var, at Bankerne var solvente.

Jeg bebrejder ikke Finansminister Vilhelm Lassen, at han havde denne Forudsætning, og at han ogsaa førte det frem her i Salen. Thi det var den almindelig udbredte Opfattelse, i hvert Fald udenfor de ledende Bankkredse, og Finansminister Vilhelm Lassen var jo ikke en Finansmand i teknisk Forstand, ikke en uddannet Bankmand, overhovedet ikke en Mand, som paa nogen Maade havde deltaget i Forretningslivet. Han havde anden Adkomst til at være Minister, ogsaa til at være Finansminister. Han var en Mand, der, naar det drejede sig om politiske Forhold, kunde